

РЕШЕНИЕ

№ 11081

гр. София, 12.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 64 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВА П. ИЛЕВА

като разгледа докладваното от МИРОСЛАВА П. ИЛЕВА Гражданско дело № 20211110152504 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.124 ГПК.

Производството по делото е останало висящо по предявени от Т. Л. Г. искове по чл.224, ал.1 КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД срещу С.И. за сумата от 597,43 лева (след допуснато увеличение на размера на иска) – обезщетение за 15 дни неизползван платен годишен отпуск за периода 06.07.2015г. – 31.12.2015г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба (09.09.2021г.) до окончателното плащане, за сумата от 136,26 лева (след допуснато увеличение на размера на иска) – обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 04.06.2019г. – 01.09.2021г., за сумата от 632,58 лева (след допуснато намаляване на размера на иска) - обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода 01.01.2016г. – 10.07.2016г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба (09.09.2021г.) до окончателното плащане, за сумата от 144,25 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху последната главница за периода 04.06.2019г. – 01.09.2021г., за сумата от 456,86 лева (след допуснато намаляване размера на иска) – обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода 30.07.2019г. – 01.12.2019г. и за сумата от 104,20 лева (след допуснато намаляване на размера на иска) – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху последната главница за периода 04.06.2019г. – 01.09.2021г.

Поради направен частичен отказ от искове с влязло в сила определение, постановено в открито съдебно заседание от 18.05.2022г., съдът е прекратил производството по делото по отношение на исковите за сумата от 1000 лева – обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 25 дни в периода 01.01.2017г. – 31.12.2017г., за сумата от 1000 лева – обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода 01.01.2018г. – 31.12.2018г., за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода 10.07.2016г. – 31.12.2016г., както и за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода 01.01.2019г. – 30.07.2019г.

Съдът е пропуснал да прекрати производството по делото на основание чл.233 ГПК по отношение на исковите по чл.86, ал.1 ЗЗД за сумата от 200 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 1000 лева (обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 25 дни за периода 01.01.2017г. – 31.12.2017г.) за период на

забавата 04.06.2019г. – 01.09.2021г., както за сумата от 200 лева - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 1000 лева (обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 25 дни за периода 01.01.2018г. – 31.12.2018г.) за период на забавата 04.06.2019г. – 01.09.2021г. По посочените искове производството по делото следва да се прекрати на основание чл.233 ГПК при постановяване на настоящото решение.

Ищецът твърди, че бил назначен при ответника по трудов договор от 21.03.2005г. Със заповед от 06.07.2015г. трудовият договор бил прекратен на основание чл.328, ал.1, т.4 КТ, което уволнение било оспорено по съдебен ред и признато за незаконно с влязло в сила съдебно решение и ищецът бил възстановен на предишната работа. На 11.12.2019г. ищецът се явил да заеме длъжността, на която бил възстановен, като на 13.12.2019г. му била връчена заповед № ССИ19-РД15-2025/13.12.2019г. за прекратяване на трудовия договор на основание чл.328, ал.1, т.6 КТ. Счита, че при последното уволнение му се следва обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода 06.07.2015г. – 31.12.2015г., периода 01.01.2016г. – 10.07.2016г. и периода 30.07.2019г. – 01.12.2019г. (посочени в писмена молба, депозирана в открито съдебно заседание от 18.05.2022г.), като се позовава на решение на Съда на Европейския съюз по присъединени дела С – 762/18 и С – 37/19.

Ответникът е подал отговор на исковата молба в срока по чл.131 ГПК, с който оспорва исковете. Счита, че от дължимото обезщетение по чл.224, ал.1 КТ следва да се изключи правото на отпуск, което е било погасено по давност съгласно чл.176а, ал.1 КТ, вр. чл.224, ал.1 КТ. Навежда довод, че съобразно чл.176а, ал.1 КТ давността започва да тече от края на годината, за която се полага неизползваният отпуск. Възражава, че не е изпаднал в забава, защото не е получавал покана за плащане.

Софийският районен съд, след като взе предвид предявените искове, възраженията срещу тях и доказателствата по делото, намира следното:

Безспорни между страните са следните обстоятелства, а и те се установяват от приетите писмени доказателства, а именно : По трудов договор № РД – 15СИ – 131/21.03.2005г. ищецът е назначен при ответника на длъжността „младши инспектор“. Трудовият договор е прекратен със заповед № РД – 09 СИ -182/06.07.2015г. на основание чл.328, ал.1, т.4 КТ. Уволнението е признато за незаконно и ищецът е възстановен на предишната длъжност с решение от 16.01.2017г. на СРС по гр.д. № 43654 по описа за 2015г., влязло в сила на 03.06.2019г. В срока по чл.345, ал.1 КТ, на 11.12.2019г. ищецът се е явил на работа при ответника да заеме длъжността, на която е бил възстановен, като трудовият му договор бил прекратен със заповед № ССИ19-РД15-2025/13.12.2019г., издадена на основание чл.328, ал.1, т.6 КТ, връчена на 13.12.2019г.

По правния въпрос относно дължимостта на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за времето от уволнението, което впоследствие е признато за незаконно, до възстановяване на работа на незаконно уволнения работник/служител е прието решение на Съда на Европейския съюз по присъединени дела С – 762/18 и С – 37/19, което е задължително за настоящия съд на основание чл.633 ГПК. В посоченото решение е прието, че за периода от уволнението, което впоследствие е било признато за незаконно, до възстановяването на работа работникът има право на платен годишен отпуск, независимо че действително не е полагал труд при работодателя. Прието е и че при последващо прекратяване на трудовия договор този работник/служител има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа.

В правните съображения на цитираното решение на СЕС (т.88) е прието още, че ако е работил на друга работа през периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на първата работа, съответният работник/служител не може да претендира по отношение на първия си работодател право на годишен отпуск за периода, през който е работил на друго място.

В настоящия случай в периодите по иска по чл.224, ал.1 КТ, за които производството по делото е останало висящо (посочените в молба от ищеца на л.64 от делото), ищецът не е работил при друг работодател, което се установява от приетия като доказателство заверен препис от трудова книжка, ползваща се с материална доказателствена сила относно обстоятелствата, свързани с трудовата дейност на работника/служителя (арг. чл.347 КТ).

Размерът на обезщетението по чл.224, ал.1 КТ се определя по начина, посочен в нормата на чл.177 КТ, вр. чл.224, ал.2 КТ. За определянето му е изслушано допълнително заключение по съдебно – счетоводна експертиза, депозирано на 14.09.2022г., прието без възражение, което се кредитира от съда. Съгласно допълнителното заключение за периода 06.07.2015г. – 31.12.2015г. на ищеца се следва обезщетение по чл.224, ал.1 КТ за 17 дни в размер на 597,43 лева, за периода 01.01.2016г. – 10.07.2016г. на ищеца се следва обезщетение по чл.224, ал.1 КТ за 18 дни в размер на 632,58 лева и за периода 30.07.2019г. – 01.12.2019г. на ищеца се следва обезщетение по чл.224, ал.1 КТ за 12 дни в размер на 421,75 лева.

Неоснователно е възражението за погасяване по давност на правото на платен годишен отпуск, който се следва за периода 06.07.2015г. – 31.12.2015г. и за периода 01.01.2016г. – 10.07.2016г. Правото на обезщетение по чл.224, ал.1 КТ включва неизползвания платен годишен отпуск за текущата календарна година, пропорционално на времето, което се зачита за трудов стаж, и неизползваният отпуск, отложен по реда на чл.176 КТ, правото за който не е погасено по давност. По арг. на чл.224, ал.1 КТ следва, че от правото на обезщетение следва да се изключи правото на платен годишен отпуск, който е бил отложен по реда на чл.176 КТ и е бил погасен по давност. Съгласно чл.176а, ал.2 КТ когато платеният годишен отпуск е отложен при условията и по реда на чл.176, ал.1 КТ, правото на работника или служителя на ползването му се погасява по давност след изтичане на две години от края на годината, в която е отпаднала причината за неползването му. В случая причината за неползване на платения годишен отпуск за периода 06.07.2015г. – 31.12.2015г. и за периода 01.01.2016г. – 10.07.2016г. е незаконното уволнение, като тази причина е отпаднала с възстановяването на ищеца на работа, което е станало на 11.12.2019г. От 11.12.2019г. ищецът е могъл да упражни правото си на платен годишен отпуск за времето, в което е бил без работа поради незаконното уволнение. Преди възстановяването на работа ищецът няма обективна възможност да упражни правото да ползва платения годишен отпуск, натрупан след незаконното уволнение, поради което давност за него не тече. Това становище е застъпено в цитираната съдебна практика в посоченото по – горе решение на СЕС по присъединени дела С – 762/18 и С – 37/19 (съдебна практика, цитирана в т.62, както и посоченото в т.72, т.78), в което са изложени правни съображения, че правото на платен годишен отпуск не се погасява с изтичането на референтния период и/или на период на прехвърляне, определен в националното право, когато работникът е бил в отпуск по болест през целия или част от референтния период и поради това не е имал действително възможност да упражни посоченото право. Както при незаконното уволнение, така и при отпуска по болест, съществува обективна невъзможност за ползване на платения годишен отпуск, поради което погасителна давност относно правото на ползване на платения годишен отпуск не тече за времето, в което е имало обективна причина, пречатваща правото за ползване на платения годишен отпуск, каквото е времето, в което ищецът не е работил при ответника поради незаконното уволнение.

Предвид горното в полза на ищеца спрямо ответника е възникнало право на обезщетение по чл.224, ал.1 КТ при прекратяване на трудовия договор със заповед № ССИ19-РД15-2025/13.12.2019г. за периодите, за които производството е останало висящо, и в размерите, определи от вещото лице. При това искът за главницата следва да се уважи за периода 06.07.2015г. – 31.12.2015г. и периода 01.01.2016г. – 10.07.2016г. – в пълните предявени размери, а за периода 30.07.2019г. – 01.12.2019г. до сумата от 421,75 лева, като относно последния период искът следва да се отхвърли за разликата до пълния предявен

размер.

По иска по чл.86, ал.1 ЗЗД :

Процесното обезщетение по чл.224, ал.1 КТ се дължи при прекратяване на трудовия договор на 13.12.2019г., поради което приложение намира нормата на чл.228, ал.3 (Нова – ДВ, бр. 102 от 2017 г., в сила от 22.12.2017 г.) КТ, която е действала към момента на възникване на вземането за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск. Посочената норма предвижда срок за плащане на процесното обезщетение – а именно последното число от месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок, като след изтичане на този срок работодателят дължи обезщетението заедно със законната лихва. При липса на доказателства за уговорен друг срок за плащане на процесното обезщетение, същото е следвало да се плати най – късно на 31.01.2020г. При това от 01.02.2020г. ответникът е изпаднал в забава за плащане на дължимото обезщетение. Съгласно изложеното неоснователно е възражението на ответника, че за изпадането му в забава е нужна покана – арг. чл.84, ал.1 ЗЗД.

От горното следва, че за периода 01.02.2020г. – 01.09.2021г. се дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва, като на основание чл.162 ГПК и съгласно ПМС № 426/18.12.2014г. съдът го определя в следните размери : върху главницата от 597,43 лева – на сумата от 96,10 лева, върху главницата от 632,58 лева – на сумата от 101,73 лева и върху главницата от 421,75 лева – на сумата от 67,83 лева. При това искът за акцесорното вземане следва да се уважи до посочените размери и за период на забавата 01.02.2020г. – 01.09.2021г. и да се отхвърли за разликата до пълните предявени размери и за остатъка от заявените периоди на забава.

По разноските:

И двете страни са поискали присъждане на разноски. На ищеца съразмерно с уважената част от исковите следва да се присъдят разноски за платено адвокатско възнаграждение в размер на 555,35 лева. На ответника съразмерно с отхвърлената част от исковите се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 7,44 лева при пълен размер на юрк. възнаграждение, определено от съда в размер на 100 лева на основание чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл.25, ал.1 НЗПП поради невисоката правна и фактическа сложност на делото.

На основание чл.78, ал.6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да плати разноски съразмерно с уважената част на исковите за държавна такса и възнаграждение за вещи лица общо в размер на 446,93 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА С.И. към С.О., адрес : гр. София, ул. ***** да плати на Т. Л. Г., ЕГН *****, съдебен адрес : гр. София, ***** – адв. И. П., на основание чл.224, ал.1 КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД сумата от 597,43 лева - обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 17 дни за периода 06.07.2015г. – 31.12.2015г. , ведно със законната лихва от подаване на исковата молба (09.09.2021г.) до окончателното плащане, сумата от 96,10 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху последната главница за период на забавата 01.02.2020г. – 01.09.2021г., сумата от 632,58 лева – обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 18 дни за периода 01.01.2016г. – 10.07.2016г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба (09.09.2021г.) до окончателното плащане, сумата от 101,73 лева - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху последната главница за период на забавата 01.02.2020г. – 01.09.2021г., сумата от 421,75 лева – обезщетение за

неизползван платен годишен отпуск за 12 дни за периода 30.07.2019г. – 01.12.2019г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба (09.09.2021г.) до окончателното плащане и сумата от 67,83 лева - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху последната главница за период на забавата 01.02.2020г. – 01.09.2021г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска по чл.224, ал.1 КТ за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода 30.07.2019г. – 01.12.2019г. за разликата до пълния предявен размер от 456,86 лева, както и исковите по чл.86, ал.1 ЗЗД за разликата до пълния предявен размер от 136,26 лева върху главница от 597,43 лева и за период на забавата 04.06.2019г. – 31.01.2020г., за разликата до пълния предявен размер от 144,25 лева върху главница от 632,58 лева и за период на забавата 04.06.2019г. – 31.01.2020г. и за разликата до пълния предявен размер от 104,20 лева върху главница от 456,86 лева и за период на забавата 04.06.2019г. – 31.01.2020г.

ОСЪЖДА С.И. към С.О., адрес : гр. София, ул. ***** да плати на Т. Л. Г., ЕГН *****, съдебен адрес : гр. София, ***** – адв. И. П., на основание чл.78, ал.1 ГПК сумата от 555,35 лева – разноски.

ОСЪЖДА Т. Л. Г., ЕГН *****, съдебен адрес : гр. София, ***** – адв. И. П., да плати на С.И. към С.О., адрес : гр. София, ул. *****, на основание чл.78, ал.3 ГПК сумата от 7,44 лева – разноски.

ОСЪЖДА С.И. към С.О., адрес : гр. София, ул. ***** да плати на Софийски районен съд на основание чл.78, ал.6 ГПК сумата от 446,93 лева – разноски.

ПРЕКРАТЯВА производството по делото на основание чл.233 ГПК **В ЧАСТТА** относно иск по чл.86, ал.1 ЗЗД за сумата от 200 лева върху главница от 1000 лева (обезщетение по чл.224, ал.1 КТ за периода 01.01.2017г. – 31.12.2017г.) за период на забавата 04.06.2019г. – 01.09.2021г. и за сумата от 200 лева върху главница от 1000 лева (обезщетение по чл.224, ал.1 КТ за периода 01.01.2018г. – 31.12.2018г.) за период на забавата 04.06.2019г. – 01.09.2021г.

Решението в частта, в която производството по делото частично се прекратява, има характер на определение и подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му.

В останалата част решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Софийски районен съд: _____